

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพ นวดแผนไทยในจังหวัดอุบลราชธานี

จิตาภา ศรียะวงษ์^{1*} พิกุล สายดวง² ชญานันท์ ปิตกรพวงเพชร³

^{1,3}สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

²สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

*e-mail: i.am.jidapa@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทย ก่อนและหลังการอบรมด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยในเขตจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทย 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 1 ชุด จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยในจังหวัดอุบลราชธานีต่อการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียนและอบรมกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 20 ชั่วโมง จากนั้นทำการสอบหลังเรียน และได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการทดสอบค่าที (t - test) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรียนรู้คำศัพท์ สำนวนที่จำเป็นต่อการสื่อสารในอาชีพนวดแผนไทย 2) ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 3) ด้านความพึงพอใจต่อการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยมีความพึงพอใจด้านวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดเนื้อหา คิดเป็นร้อยละ 4.36 ด้านการจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.77 และด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง คิดเป็นร้อยละ 4.85

คำสำคัญ : ทักษะการพูด; บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; ผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทย; ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

A Development of Activity Package Promoting Communicative English Skill for Traditional Thai Masseurs in Ubon Ratchathani Province

Jidapa Sriyawong¹ Pikul Saiduang² Chayanant Pitikornpuangpetch³

^{1,3}Department of Business English, Faculty of Humanities and Social Sciences

Ubon Ratchathani Rajabhat University

²Department of English, Faculty of Humanities and Social Sciences

Ubon Ratchathani Rajabhat University

*e-mail: i.am.jidapa@gmail.com

ABSTRACT

The purposes of this study were 1) to develop communicative spoken English for traditional Thai masseurs in the Muang district of Ubon Ratchathani Province, and 2) to compare their English listening-speaking abilities before and after attending lessons for traditional Thai masseurs. The subjects were thirty masseurs at the Guy-Jai Spa Club, Muang, Ubon Ratchathani Province. The study instruments employed were 1) communicative English lessons for traditional Thai masseurs, 2) a pre-test and post-test composed of 30 items and, 3) questionnaires which aimed to identify general demographic information, and the participants' satisfaction level with the attending communicative English skill lessons for traditional Thai masseurs in Ubon Ratchathani Province. The researchers used the pre-test to evaluate the participants' abilities in communicative spoken English. The researcher then used a post-test and compared the result of pre-test and post-test to evaluate the abilities in communicative English skills before and after using the lessons and to evaluate the effectivity of the 20 hours of English skills and the communicative English lessons. The data obtained were analyzed by t-test, percentage, mean and standard deviation. The findings of this study were as follows: 1) The traditional Thai masseurs have improved their communicative English skills. They have learned vocabulary and idioms, which are necessary to communicate in their career. 2) The traditional Thai masseurs' achievement scores of the pre-test and post-test had not developed at the level of .05. 3) The researchers investigated the traditional Thai masseurs' satisfaction levels with the training. It clearly showed that the satisfaction level towards the

trainers/lecturers' ability in teaching was 4.36. The participants expressed satisfaction regarding the suitability of the 20-hour lesson contents at 4.77. They also rated the ability to express their opinions amongst themselves during the educational process at 4.85.

Keywords : Communication Skill; Communicative English Lessons; Mas-seurs; Listening and Speaking English Ability

บทนำ

จากการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา ทำให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในฐานะภาษาต่างประเทศที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการและให้บริการในธุรกิจด้านนี้ ฉะนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญและมีประโยชน์ที่สุดในธุรกิจการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอาเซียนในปี พ.ศ. 2555 (ผาณิต บุญยวรรธนะ, 2542) สร้างรายได้สะพัดในไทยกว่า 2,500 ล้านบาท ในปัจจุบัน ผู้คนส่วนใหญ่ต่างหันมาให้ความสำคัญในการเอาใจใส่ดูแลสุขภาพกันมากขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดโรคร้ายต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การเยียวยารักษา และเกิดค่าใช้จ่ายตามมาเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการด้านสุขภาพ คือ โรงพยาบาลเอกชนต่างขยายบริการด้านสุขภาพ จากเดิมที่มุ่งเน้นการบำบัดรักษาโรคร้ายต่าง ๆ ให้ครอบคลุมตั้งแต่การส่งเสริมสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจให้แข็งแรงเพื่อป้องกันโรคร้ายต่าง ๆ และการฟื้นฟูสุขภาพหลังการบำบัดรักษามากขึ้นในระยะหลัง จากกระแสความใส่ใจด้านสุขภาพที่เติบโตอย่างรวดเร็วดังกล่าว ทำให้หน่วยงานภาครัฐในหลายประเทศ รวมทั้งประเทศไทยต่างให้การสนับสนุนธุรกิจเอกชนที่ให้บริการด้านสุขภาพ เพื่อขยายตลาดในต่างประเทศ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Medical Tourism) คือ การที่ชาวต่างชาติ ซึ่งในที่นี่จะเรียกว่านักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพซึ่งมีทั้งผู้ป่วยต่างชาติที่เดินทางเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาลในอีกประเทศและนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศพร้อมใช้บริการด้านสุขภาพ อาทิ ตรวจสุขภาพ ทำฟิโน ศัลยกรรมความงาม เป็นต้น ในโรงพยาบาลของประเทศนั้น ๆ เดินทางเข้ามาใช้บริการด้านสุขภาพในอีกประเทศ นอกจากนี้ ยังมีการใช้จ่ายในการบริการแพทย์ทางเลือกเพื่อส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรค อาทิ นวดแผนไทย และสปาจากสถานบริการนอกโรงพยาบาล ของนักท่องเที่ยวต่างชาติทั่วไป

ทั้งนี้ จากข้อมูลในการศึกษาเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (พิจารณาเฉพาะชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาใช้บริการด้านสุขภาพจากโรงพยาบาล เอกชนในไทย) ซึ่งได้ประมาณการว่า ในปี 2555 ตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพโลก

จะมีมูลค่าสูงถึง 1,740,000 ล้านบาท (58,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) โดยภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ครองส่วนแบ่งตลาดอยู่ที่ ร้อยละ 15 ของมูลค่าตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพโลกหรือคิดเป็นมูลค่าตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในภูมิภาคเอเชียใต้และตะวันออกเฉียงใต้ มีประเทศผู้ให้บริการด้านสุขภาพที่สำคัญ คือ สิงคโปร์ ไทย อินเดีย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ โดยสิงคโปร์มีส่วนแบ่งการตลาดมากที่สุด โดยมีสัดส่วนร้อยละ 33 คิดเป็นมูลค่าประมาณ 90,000 ล้านบาท รองลงมา คือ ไทย สัดส่วนร้อยละ 26 คิดเป็นมูลค่าประมาณ 70,000 ล้านบาท และอินเดียสัดส่วนร้อยละ 19 คิดเป็นมูลค่าประมาณกว่า 50,000 ล้านบาท ตามลำดับสำหรับประเทศไทยแม้ว่าจะพัฒนาบริการด้านสุขภาพเพื่อขยายตลาดในต่างประเทศตามหลังสิงคโปร์ แต่ก็นับว่ามีการเติบโตในด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างรวดเร็วเนื่องจากมีความได้เปรียบในบริการด้านสุขภาพหลายประการ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียด้วยกัน โดยเฉพาะความพร้อมในด้านบุคลากรทางการแพทย์ ที่มีความสามารถเชี่ยวชาญโรคเฉพาะทาง และค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า ด้วยบริการที่มีคุณภาพในมาตรฐานระดับเดียวกับประเทศที่พัฒนาแล้ว รวมทั้งยังมีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวและบริการรองรับด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้มาตรฐานสากล ซึ่งเกื้อหนุนต่อการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

ส่วนบริการด้านแพทย์ทางเลือกซึ่งเน้นด้านการส่งเสริมสุขภาพเป็นหลัก มีผู้ประกอบการเข้ามาให้บริการเพิ่มขึ้นจำนวนมาก และพัฒนาบริการส่งเสริมสุขภาพในหลากหลายรูปแบบเพื่อตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้น โดยมีบริการนวดแผนไทยและสปาเป็นกิจกรรมที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ ทำให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาเที่ยวประเทศไทย ให้ใช้บริการเพื่อสัมผัสบริการนวดแผนไทย และบริการสปาที่เลือกซื้อด้วยสมุนไพรไทยโดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย ประมาณการว่า ในปี 2555 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพสร้างรายได้สะพัดสู่โรงพยาบาลเอกชน คิดเป็นมูลค่าประมาณ 70,000 ล้านบาท

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ประมาณการว่า ในปี 2555 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจากตลาดอาเซียนสร้างรายได้สะพัดสู่โรงพยาบาลเอกชนคิดเป็นมูลค่าประมาณ 2,500 ล้านบาท ค่าใช้จ่ายในด้านอื่น ๆ ของนักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจากอาเซียน และผู้ติดตามผู้ป่วยจากอาเซียน ที่สะพัดสู่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องด้านการท่องเที่ยว (อาทิ ธุรกิจด้านที่พัก อาหาร สินค้าของที่ระลึก เป็นต้น) คิดเป็นมูลค่าประมาณ 1,370 ล้านบาท รวมทั้งยังมีการใช้จ่ายในบริการแพทย์ทางเลือก (อาทิ นวดแผนไทยและสปา) จากสถานบริการนอกโรงพยาบาลของนักท่องเที่ยวทั่วไปจากอาเซียน คิดเป็นมูลค่าประมาณ 1,530 ล้านบาท ศูนย์วิจัยกสิกรไทยคาดการณ์ว่า ในปี 2555 บริการด้านสุขภาพทั้งบริการด้านการแพทย์และบริการด้านแพทย์ทางเลือก รวมทั้งบริการที่เกี่ยวข้องเนื่อง

ด้านการท่องเที่ยวของไทย สร้างรายได้โดยรวมเข้าประเทศคิดเป็นมูลค่าไม่ต่ำกว่า 5,400 ล้านบาท เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า

อย่างไรก็ตาม การเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีแนวโน้มจะยิ่งเพิ่มระดับความรุนแรงของการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการด้านสุขภาพในภูมิภาคอาเซียน โดยนักลงทุนจากประเทศกลุ่มสมาชิกอาเซียนจะขยายการลงทุนเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้น โดยเฉพาะในธุรกิจบริการด้านการแพทย์ทางเลือก ที่มุ่งเน้นด้านการส่งเสริมสุขภาพ (อาทิ ธุรกิจนวดแผนไทยและธุรกิจสปา) และธุรกิจบริการด้านการแพทย์ ซึ่งมุ่งเน้นทั้งด้านการส่งเสริมสุขภาพ การบำบัดรักษา และการฟื้นฟูสุขภาพ รวมทั้งการเสริมความงาม (อาทิ โรงพยาบาลและสถานให้บริการด้านการแพทย์) รวมถึงธุรกิจด้านการท่องเที่ยว และธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น ธุรกิจด้านที่พัก อาทิ โรงแรม และ เซอร์วิสอพาร์ทเมนต์ เป็นต้น

ทั้งนี้ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ได้วิเคราะห์ศักยภาพของประเทศอาเซียนที่สำคัญ ซึ่งอยู่ระหว่างการเพิ่มขีดความสามารถเพื่อขยายส่วนแบ่งในตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน โดยมองจากคุณภาพการให้บริการด้านการแพทย์ และการมีจิตใจในการให้บริการ (Service Mind)

ประเทศไทยมีปัจจัยหนุนสำคัญ คือ ความคุ้มค่าเงินที่จ่ายไปทั้งด้านการท่องเที่ยวและด้านสุขภาพ รวมทั้งการมีจิตใจในการให้บริการที่สามารถสร้างความประทับใจและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างกลับมาใช้บริการอีก อย่างไรก็ตาม ทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ สถานการณ์ความไม่สงบในประเทศ และภัยธรรมชาติ ยังคงเป็นข้อจำกัดและอาจจะเป็นอุปสรรคที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกประเทศไทยเป็นปลายทางท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ปัจจัยด้านบุคลากรทางการแพทย์ นับเป็นอีกหนึ่งความท้าทายทั้งก่อนและหลังการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 เนื่องจากแรงงานฝีมืออาจจะเคลื่อนย้ายไปทำงานในประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่า (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2555)

การนวดแผนไทยเป็นภูมิปัญญาที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยมาแต่โบราณและเป็นธุรกิจหนึ่ง ที่สร้างรายได้ให้กับประเทศเพราะเป็นบริการที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2547) และจากการรายงานของกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก พบว่าขณะนี้การนวดแผนไทยกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากทั้งในและต่างประเทศ สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้มากถึงปีละ 1,200 ล้านบาท และจากการส่งเสริมของรัฐบาลส่งผลให้ธุรกิจนวดแผนไทยมีแนวโน้มว่าจะขยายตัวมากขึ้นเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่จะมาใช้บริการในอนาคต (โสมมนัสสา โสมนัส, 2549) ด้วยเหตุนี้เอง บุคลากรที่มีความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ

จึงมีบทบาทสำคัญในการให้บริการและสร้างความประทับใจให้กับชาวต่างชาติในด้านธุรกิจท่องเที่ยว ดังนั้นหากผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยมีความสามารถทางด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษก็จะส่งเสริมการให้บริการทางธุรกิจท่องเที่ยวประเภทนี้ได้ดียิ่งขึ้นไป

การขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมีสาเหตุมาจากการที่บุคลากรมีวุฒิทางการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศที่ตรงกับภาษาที่ใช้ในการทำงานมีน้อยถึงน้อยมาก (ประภา สุขเกษม และดวงพร พงษ์โสภาวิจิตร, 2548) และดังที่ (วิจิตร ณ ระนอง, 2540 อ้างใน ดวงชีวา ทิพย์แดง, 2549 : 44) ได้กล่าวในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษของบุคลากรการท่องเที่ยวว่าบุคลากรการท่องเที่ยวในประเทศไทยยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้งานจริง และพบว่าสาเหตุของปัญหาก็คือการขาดการฝึกอบรมอย่างเหมาะสม ด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยซึ่งพบว่าปัญหาด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศที่เข้ามาใช้บริการการนวดแผนไทย เช่น ไม่สามารถคุยได้ตอบกับลูกค้าใช้บริการได้ เพราะไม่เข้าใจคำถาม หรือแม้แต่เข้าใจก็ไม่สามารถพูดได้ตอบได้ เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ การใช้ทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และสาเหตุของปัญหาเกิดจากการขาดพื้นฐานในการเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยมีการศึกษาเฉลี่ยอยู่ในระดับประถม มัธยม และอนุปริญญา ตามลำดับ และไม่มีวุฒิทางการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศ และยังไม่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านการใช้ภาษาเฉพาะทางเพื่องานอาชีพนวดแผนไทย (ชูสิมา พนมศักดิ์ 2549 : 24) ซึ่งการขาดพื้นฐานทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการประกอบอาชีพในชีวิตประจำวันที่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างชาติทำให้กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยไม่สามารถฟัง และพูดได้ตามความต้องการที่จะพัฒนา ฉะนั้นทางกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยจึงต้องการที่จะพัฒนาทักษะทางด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อธุรกิจนวดแผนไทยเนื่องจากเป็นภาษาที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้ในการสื่อสารกับทางกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทย เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวก็พบว่า ยังไม่มีหน่วยงานใดที่เข้าไปให้ความช่วยเหลือแก้ไขปัญหา และทางกลุ่มก็ยังมีความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพนวดแผนไทย โดยต้องการเรียนรู้ภาษาในรูปแบบที่เน้นการใช้งานได้จริงหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือสามารถนำภาษาไปใช้ได้ทันที ทั้งนี้เพราะการมีความรู้ทางด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์กับกลุ่มอาชีพนวดไทยในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อให้ทางกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทย สามารถรองรับจำนวน

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้เพิ่มมากขึ้น และจะเป็นการสร้างรายได้เพิ่มให้แก่ทางกลุ่มอาชีพชาวไทยอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ศุภยวิชัยกสิกร, 2555) และงานวิจัยของ (ผาณิต บุญยวรรธนะ, 2542) ที่พบว่าความต้องการภาษาอังกฤษในธุรกิจท่องเที่ยวที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว อีกทั้งยังเอื้อผลประโยชน์ให้ธุรกิจท่องเที่ยวในด้านการรองรับนักท่องเที่ยวที่จะมาใช้บริการเพิ่มมากขึ้นและรวมไปถึงรายได้ที่จะมีเพิ่มขึ้นตามมาอีกด้วย

จากการที่ผู้ประกอบการอาชีพพนักงนไทยมีปัญหาด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้ มีแนวทางการสอนที่น่าสนใจและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้คือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Little, 1983) กล่าวไว้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแค่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องใช้การสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้ คำกล่าวนี้อสอดคล้องกับความเห็นของ (Widdowson, 1979) ที่ว่าความสามารถในการเรียบเรียงประโยคมิใช่เป็นความสามารถในการสื่อสาร การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิดในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม การตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้น อีกทั้ง (สุมินตรา อังพัฒนกุล, 2537) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย คือมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ โดยสามารถใช้กริยา ทำทาง สีหน้า อารมณ์ ในการใช้ภาษาสื่อได้ถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบของสังคมและเลือกใช้ภาษาให้เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Wilkins, 1976) ที่กล่าวถึงความหมายของการสอนเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการสอนภาษาที่ผู้เรียนต้องเข้าใจและแสดงความรู้สึกได้ โดย Wilkins เสนอความหมายของหน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสาร และให้คำอธิบายความหมายของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้สองประการคือ การจัดประเภทตามความคิดความเข้าใจ (National categories) และประเภทของหน้าที่ของภาษาในเชิงการสื่อสาร (Categories of Communicative Function) เช่น การปฏิเสธ การเสนอ การขอร้อง และยังสอดคล้องกับ Finocchiaro และ Brumfit (1983) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการเน้นการใช้ภาษาในการสื่อสารโดยคำนึงถึงจุดประสงค์ของการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ (Wilkins อ้างในดวงชีวา ทิพย์แดง, 2549) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นแนวการสอน

ที่เน้นความต้องการของผู้เรียนเพื่อประโยชน์ในด้านงานอาชีพ โดยมุ่งเน้นให้เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นความต้องการที่แตกต่างกัน เป็นวัตถุประสงค์เฉพาะกลุ่ม แต่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน และวิธีการสอนนั้นอาจแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (Hutchison and Waters, 1989) และ (Stevens, 1988) ได้ให้ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า เป็นการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนหัวข้อและเนื้อที่เรียนจะอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องการ มีความสัมพันธ์กับอาชีพ หรือวัตถุประสงค์เฉพาะ การสอนอาจมุ่งเน้นไปที่ทักษะเฉพาะด้าน เช่น การฟัง การอ่าน เป็นต้น สอดคล้องกับแนวคิดของ (Robinson, 1991) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการอบรม การปฏิบัติ และความรู้ 3 ด้าน คือ ด้านภาษา ด้านการเรียนรู้ การสอน และความสนใจเฉพาะของผู้เรียน และได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียนซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการที่จะเรียนตามวัตถุประสงค์ของตนที่ต้องการนำไปทำงาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษา และวัฒนธรรม ซึ่งในการจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ต้องเหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้ โดยวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะมีความต้องการและมีเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน และผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเป็นผู้ใหญ่ นอกจากนี้ (Johns and Dudley-Evans, 2000) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเป็นวิธีการสอนที่สนองตอบต่อการประกอบอาชีพ และกระบวนการสอนก็จะแตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับ (Mackay and Mountford, 1978) ซึ่งได้ให้แนวคิดที่ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนภาษาที่สนองตอบความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) มีจุดมุ่งหมายในการนำภาษาไปใช้ในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programmes) และจุดมุ่งหมายเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับความต้องการในการศึกษาเพื่อความสำเร็จทางด้านอาชีพ ไม่ได้เน้นภาษาที่เรียน ดังนั้นแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงพัฒนามาจากหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes : ESP) เป็นการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจง มุ่งเน้นด้านความต้องการในด้านการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มเป็นสำคัญ การจัดการเรียนการสอนจะแตกต่างจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป คือ มีการวิเคราะห์ความต้องการผู้เรียน มีการกำหนดขอบเขตของบริบทและเนื้อหาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ และสถานการณ์

ในการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ได้มาจากการวิเคราะห์ความต้องการด้านอาชีพของผู้เรียนต้องการอย่างแท้จริงและนำมาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรและเนื้อหาวิชา

ดังนั้น ในการทำวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาการสอนด้วยเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาใช้เพราะเป็นวิธีการสอนที่ให้โอกาสผู้เรียนได้นำภาษาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพנדแผนไทยในจังหวัดอุบลราชธานี

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพנדแผนไทย ก่อนและหลังการอบรมด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพנדแผนไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกอบรมซึ่งเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการกล่าวทักทาย ผู้มาใช้บริการ การเชิญให้ใช้บริการนวด การถามตอบเกี่ยวกับค่าบริการนวด การบอกให้ปฏิบัติตัวตามขณะนวด เทคนิคการนวด การนวดหน้า การนวดศีรษะ การนวดตัว และการนวดฝ่าเท้า 2) แบบสำรวจความต้องการในการเข้าร่วมอบรม การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบการวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและ หลังการฝึกอบรม 4) แบบประเมินความพึงพอใจการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยกลุ่มนวดแผนไทยในจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน โดยวิธีการแบบเจาะจง ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ 1) ตัวแปรต้น บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทย และ 2) ตัวแปรตาม ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการกล่าวทักทายผู้มาใช้บริการ การเชิญให้ใช้บริการนวด การถามตอบเกี่ยวกับค่าบริการนวด การบอกให้ปฏิบัติตัวตามขณะนวด เทคนิคการนวด การนวดหน้า การนวดศีรษะ การนวดตัว และการนวดฝ่าเท้า

สรุปผลการวิจัย

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 96.2 เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 3.8 สำหรับอายุส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 16-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 57.7 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 46.2

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยต่อการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านวิทยากร พึงพอใจอยู่ในระดับระดับมากที่สุด ด้านเนื้อหา พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับระดับมากที่สุด ในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเข้าร่วมอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีทักษะความรู้ด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.22 ความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่มีทำให้เป็นอุปสรรคต่อการทำงานอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.75 อยากให้มีการจัดโครงการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.56 ไม่เคยได้รับการอบรมทักษะภาษาอังกฤษมาก่อน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.66 อยากให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.50 อยากให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.56 อยากให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่าน อยู่ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.44 อยากให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการเขียน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.44 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพร้อมที่จะเข้ารับการอบรมในครั้งนี้ อยู่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.53 และผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าโครงการนี้มีประโยชน์และสนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมครั้งนี้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.66

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยหลังจากกลุ่มทดลองซึ่งได้แก่ผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยจำนวน 30 คนได้ทำการทดสอบก่อนเรียน และได้รับการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากชุดฝึกทักษะจำนวน 20 ชั่วโมงและได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนแล้วนั้น พบว่า คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

อภิปรายผล

1. การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยในจังหวัดอุบลราชธานีจัดได้ว่าเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งหลังจากผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยได้ฝึกทักษะจำนวน 20 ชั่วโมง พบว่า คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ทั้งนี้สืบเนื่องมาจาก

ผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และไม่ได้ความสนใจในด้านภาษามาก่อนที่จะประกอบอาชีพ จึงทำให้มีพื้นฐานอ่อนในด้านภาษา โอกาสในการนำไปใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติในการทำงานยังมีไม่มากพอในการนำไปฝึกทักษะในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับโรบินสัน (Robinson 1991 : 3) ที่กล่าวว่าลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีหลักการในด้านการจัดการเรียนการสอนและความสนใจเฉพาะสาขาวิชาของผู้เรียนที่มุ่งเน้นที่เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการที่จะเรียนตามวัตถุประสงค์ของตนที่ต้องการนำไปทำงาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษา และวัฒนธรรม การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ต้องเหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้ ผู้เรียนจะมีความต้องการและมีเป้าหมายในการเรียนที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกัน และผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะเป็นผู้ใหญ่ ถึงแม้ผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยจะมีจุดประสงค์อย่างเดียวกัน แต่การอบรมเพียง 20 ชั่วโมงจึงอาจไม่เพียงพอในการฝึกทักษะพูดให้สามารถสื่อสารและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพได้

2. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยต่อการอบรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านวิทยากร พึงพอใจอยู่ในระดับระดับมากที่สุด ด้านเนื้อหา พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับระดับมากที่สุด และด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับระดับมากที่สุด ในภาพรวมทั้ง 4 ด้าน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้สืบเนื่องมาจาก ผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยได้ขาดการฝึกอบรมอย่างเหมาะสมด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานทำให้เมื่อได้รับการอบรมจึงมีความสนใจและพึงพอใจในการอยากที่จะพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับชูสิมา พนมศักดิ์ (2549) ว่ากลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยมีปัญหาด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศที่เข้ามาใช้บริการการนวดแผนไทย เช่น ไม่สามารถคุยโต้ตอบกับผู้มาใช้บริการได้ เพราะไม่เข้าใจคำถาม ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ การใช้ทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดพื้นฐานในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยมีการศึกษาเฉลี่ยอยู่ในระดับ ประถม มัธยม และอนุปริญญา ตามลำดับ และไม่มีวุฒิทางการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศและยังไม่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านการใช้ภาษาเฉพาะทางเพื่องานอาชีพนวดแผนไทย นอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาและอุปสรรคที่หมอนวดแผนไทยประสบมากที่สุด คือการสื่อสารระหว่าง การปฏิบัติงานในกรณีผู้รับบริการเป็นชาวต่างชาติ เนื่องจากผู้ประกอบการอาชีพนวดแผนไทยส่วนใหญ่ มีความแตกต่างในพื้นฐานทางด้านภาษา และยังขาดความเข้าใจถึงความสำคัญในการเพิ่ม

ความรู้ด้านภาษาอังกฤษพื้นฐานในการสนทนากับลูกค้าชาวต่างชาติ ซึ่งการต่อยอดความรู้ในทางด้านการสื่อสารเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการประกอบอาชีพไปนำไปสู่การขออนุญาตไปประกอบวิชาชีพได้ และการฝึกปฏิบัติด้วยการสื่อสารในสถานการณ์จริงจะส่งเสริมให้พัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น หากจะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบอาชีพนวดแผนไทยจำเป็นต้องพัฒนาให้มีการการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนมีการกำหนดขอบเขตของบริบทและเนื้อหาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและสถานการณ์ในการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง (อมรรัตน์ ญัฐไตรสิทธิ์, ม.ป.ป.)

เอกสารอ้างอิง

- ชูสิมา พนมศักดิ์. (2549). *ความคิดเห็นของผู้ประกอบอาชีพหมอนวดแผนไทยต่อการปฏิบัติงานในจังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- ดวงชีวา ทิพย์แดง. (2549). *การพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรสวนกล้วยไม้*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ประภา สุขเกษม และ ดวงพร พงษ์โสภาวิจิตร. (2548). *ข้อมูลพื้นฐานการใช้ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ (ข้อมูลชุดนายจ้าง หัวหน้างาน ผู้ประกอบอาชีพอิสระ)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ผาณิต บุญยวรรธนะ. (2542). *ความต้องการภาษาอังกฤษในธุรกิจการท่องเที่ยว*. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภชัยยัยกสิกรไทย. (2555). *ข้อมูลการศึกษาเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการตลาดท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: ศุภชัยยัยกสิกรไทย.
- สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2547). *ธุรกิจนวดแผนไทย*. ปทุมธานี: สถาบันพัฒนาวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม.
- สุมินตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสมมนัสสา โสมนัส. (2549). *พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการเลือกใช้บริการนวดแผนไทยใน*

เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

อรุณี วิริยะวิจิตร. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Brumfit, C.J. & Finocchiaro, M.B. (1983). *The functional-notional approach: from theory to practice*. New York: Oxford University Press.

Hutchison, T. & A. Waters. (1996). *English for specific purposes: A learning-centered approach*. Cambridge: Cambridge University Press.

Johns, A. M. and T. Dudley-Evans. (2000). *Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach*. Cambridge: Cambridge University Press.

Little, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.

Mackay, R. and A. Mountford. (1978). *English for Specific Purposes*. London: Longman.

Robinson, P. (1991). *ESP Today: A Practitioner's Guide*. London: Prentice Hall International.

Stevens, P. (1988). *ESP after twenty years: a re-appraisal*. Singapore: SEAMEO Regional Language Center.

Widdowson, H.G. (1979). *Explorations in applied linguistics*. Oxford: Oxford University Press.

Wilkins, D.A. (1976). *Notional syllabuses*. Oxford: Oxford University Press.

Translated Thai References

Choosima Phanoonsuk. (2006). *The Opinion of Thai Massager on Working in Chnburi*. (Master' Thesis, Program in Public, Administration Graduate School, Burapha University).

Dauangcheewa Thipdaeng. (2006). *The Development of Language for Communication Lesson to Promote Listening and Speaking Ability of Orchid*

Farmer. (Master' Thesis, Program in Education, Graduate School, Chiang Mai University).

Prapha Sukkasem & Duangporn Pongsaphajit. (2005). *The Use of Foreign Language in the Northern of Thailand*(Employer, Supervisor, and Freelance. Bangkok: Thailand Research Fund.

Phanit Boonyawutthana. (1999). *The Need of English in Tourism Business.* (Department of English, Faculty of Humanities and Social Sciences, Chiang Mai University).

Kasikorn Thai Research Center. (2012). *The Data of Education to Enhance Health Tourism Market Potential.* Kasikorn Thai Research Center.

Institute for small and Medium Enterprises Development. (2004). *Thai Massage Business.* Pathumthani: Institute for small and Medium Enterprises Development.

Sumintra Kungkakul. (1994). *Teaching English as a Foreign Language.* Bangkok: Chulalongkorn University.

Somnanutsana Somnanut. (2006). *The Behavior of Tourist in Getting Thai Massage in Muang District, Chiang Mai.* (Master's Thesis, Program in Economics, Graduate School Chiang Mai University).

Arunee Wiriyajittra. (1989). *English for Communication Teaching and Learning.* (Faculty of Humanities, Chiang Mai University).

Brumfit, C.J. & Finocchiaro, M.B. (1983). *The functional-notional approach: from theory to practice.* New York: Oxford University Press.

Hutchison, T. & A. Waters. (1996). *English for specific purposes: A learning-centered approach.* Cambridge: Cambridge University Press.

Johns, A. M. and T. Dudley-Evans. (2000). *Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach.* Cambridge: Cambridge University Press.

Little, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction.* Cambridge:

Cambridge University Press.

Mackay, R. and A. Mountford. (1978). *English for Specific Purposes*. London: Longman.

Robinson, P. (1991). *ESP Today: A Practitioner's Guide*. London: Prentice Hall International.

Stevens, P. (1988). *ESP after twenty years: a re-appraisal*. Singapore: SEAMEO Regional Language Center.

Widdowson, H.G. (1979). *Explorations in applied linguistics*. Oxford: Oxford University Press.

Wilkins, D.A. (1976). *Notional syllabuses*. Oxford: Oxford University Press.